

DIOLEN

Diolen

® — registered trade mark

"דיאולן"! ומעתה גם חולצות "דיאולן" לנשים. עיצוב אופנתי נהדר, מבחר דוגמאות, ספורטיבית או מהודרת, קלה ונעימה לכל הזדמנות.

"דיאולן" נשאר תמיד "דיאולן"... בזאת כל גבר משוכנע, וגאה כי על חולצת "דיאולן" הנפלאה הוא יכול לענוב עתה עניבה העשויה "דיאולן" טהור ויחיד במינו.

כי דיאולן מוסיף לך חן...

פרסום מלוניק

אפשר לראות קצה של גבעה, סיסת שמיים ודקל. יותר רחוק נמצאים ההרים הכחולים של יהודה.

כמה זכחה ארץ השיכונים האפורים שלנו למין ארמון מוזר כזה? את השאלה הזאת יש להציג לצוות הארכיטקטים שתיכנן אותה, אלפרד גוימן, פרופסור לארכיטקטורה בטכניון, ושני תלמידיו, צבי הקר ואלדר שרון. אחד משני התלמידים, צבי הקר, יושב ב"משרד קטן באחד הבתים של רחוב בלור. המשרד מלא תבניות פירמידיות, משושות ומשולשות, המתגוללות על השולחנות, על הכיסאות, בין השולחנות ובין הכיסאות. הוא יושב בין הפירמידות, מקמט את היפנים היפים שלו ומסביר: "האווירה בתוך הבית שבנינו עם פרופסור גוימן צריכה להשפיע על האדם שגר בתוכו. לעשות אותו פחות אגרסיבי. החילופים המהירים והחדים בין הפנים הקריר של הדירות הישראליות, והחיוך הלוהט של הקיץ הארוך והחם, משפיעים לרעה על האגרסיביות הישראלית, הנמצאת כבר ממילא במצב קשה.

"השתמשנו כאן בשיטה של בית-דירות גדול, אבל בתוך בית הדירות הזה איפשרנו מכסימום של פרטיות. אפילו חדר המדרגות אינו משותף, משום שלכל שלוש דירות יש כביש אחר המוביל אליהן מצד אחר של הגבעה.

"בבית עצמו אי-אפשר להציץ מחלון לי חלון, אי-אפשר לראות מה נעשה בחדר הימינות של השכן, ויחד עם זאת השטח היחיד מתנוצל בצורה מכסימאלית.

"כמובן שקיימת כאן בעייה של ריהוט, אבל זוהי לא בעייה; ראשית משום שלבתים המשושים שבנונו כבר בעולם (עלידי פראנק לויטארד) הותאם ריהוט מיוחד, ושנית, מן משום שריהוט יפה יסתדר טוב גם בתוך הבית הזה. הרהיטים החדשים המוכרים יראו מגוחכים בכל מקום, לא חשוב איפה.

"מה שרצינו לעשות זה לאפשר צורת-חיים יפה יותר, כי צורת החיים מתחילה בעצם בבית. האדם של השיכונים מאבד את החושים האסתטיים שלו; הוא כבר אינו מסוגל להבחין בין דבר יפה לבלתי יפה.

"היה, למשל, מישאל על בניין העירייה שבנינו בבתי-התוצאות היו מעניינות מאוד. 58% מהנשאלים אמרו שהבית אינו יפה, אבל מבין 58% אלה הרוב היו תושבי השיכונים של עמידר. רוב תושבי מרכז הי עיר מצאו שהבית יפה. מעניין מה חושבים אותם תושבי-שיכונים על השיכונים שלהם. את זה כמובן שלא ישאלו אותם.

"ומה הם חושבים על פיקאסו? או מה הם חושבים על המוזיקה של שוברג? אם משהו מעורר בהם רוגז וזעם, הרי זה דבר יוצא דופן, שיש בו ערכים תרבותיים.

אל הכיעור המקובל הם רגילים כבר. הוא לא מרגיז אותם."

מסים

בלי תקנה

בעלי מקלטי טלביזיה יצטרכו בקרוב לשלם דמי אגרא בסך 50 ל"י. למשרד האוצר לא איכפת, כנראה, כי בישראל אין עדיין אולפני טלביזיה, וכי בעלי המקלטים קולטים רק תחנות ערביות. הם מוכרחים איכשהו לאון את התקציב. הממשלה אינה מסתפקת בגביית דמי האגרא, גובה את מחצית הסכום מערכו של המקלט בשוק, בתור מכס ומס קניה. פקודת הטלפון והטלגרף המנדטורית קובעת, כי "בעלי מקלטי ראדיו ישלמו דמי אגרא" אבל בשום מקום לא נאמר כי התקנה מתייחסת גם לבעלי מקלטי טלביזיה. כי בשעה שהתקנה נרשמה ב"קובץ התקנות, איש לא העלה על הדעת כי בישראל יהיו אי-פעם בעלי מקלטי טלביזיה.

משרד האוצר עומד עתה בפני בעייה קשה: אם זה מס — כיצד הממשלה מטילה אותו ללא אישור הכנסת, ואם זו אגרא — היכן מצוי הבסיס החוקי שלה?

מבחינת החוק היבש קיימת רק אפשרות אחת, אם כי אין היא מתקבלת על הדעת: בעלי מקלטי הטלביזיה ישלמו את האגרא לארצות שמהן הם קולטים את השידורים.

ישראליאדה

● "האריץ", יום ד' (מלונדון):

הצגת הבכורה של הדיבוק על ידי תיאטרון הבימה, שנתקבלה כאן אמש בהתלהבות על ידי הקהל שמילא את האולם מפה אל פה ואשר כלל אנשי תיאטרון נכבדים, זכתה כאן היום לביקורות מעוררות בעתוני הבוקר והערב, אך להצלחה פוליטית.